

Arrest

nr. 283 638 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 april 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 april 2021 om internationale bescherming. Op 12 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 augustus 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in het dorp Shpolay bij Mahipar, in het district Surobi van de provincie Kabul in Afghanistan, waar u woonde tot uw vertrek in 2012 of 2013. Aangezien uw familie arm was, kon u niet naar school, maar moest u werken. U kan dan ook niet lezen of schrijven in het Pashtoe. U leerde wel de Koran lezen, dus in het Arabisch kan u wel lezen, hoewel u dit niet kunt schrijven. U hielp uw vader in zijn levensmiddelenwinkel, hoedde uw schapen en bewerkte ook uw velden.

Anderhalf jaar voor uw vertrek was u aan het werk op uw velden toen u dorst kreeg en aan een voorbij wandelende vrouw, S. (...), water vroeg dat zij net gaan halen was. U zag haar regelmatig langskomen sindsdien en praatte soms met haar. Iemand die jullie zag vertelde dit aan haar familie en zij sloegen S. (...) dan ook twee of drie keer omdat ze met u omging. Jullie spraken over trouwen en toen jullie het daar onderling over eens waren geworden, 8,5 à 10 maanden na uw eerste ontmoeting, stuurde u uw vader naar haar familie voor een huwelijksaanzoek. Haar vader was echter rijk en beschouwde u als te arm voor zijn dochter, dus weigerde hij. Hierop stuurde u vijftien à twintig dagen later uw beide ouders voor een tweede huwelijksaanzoek, maar ook dat werd geweigerd. Ook een derde verzoek, waarbij u enkele ouderlingen met uw ouders meestuurde, werd geweigerd. S. (...) vluchtte daarop net voor het Suikerfeest naar u toe, waarop u die nacht nog met haar trouwde. Tijdens de nikah-huwelijksceremonie waren enkel vijf ouderen van uw dorp aanwezig, waaronder uw vader.

Uw schoonfamilie, die banden heeft met de Taliban, plaatste vier of vijf maanden na uw huwelijk een bom tegen de muur van jullie slaapkamer, toen die afging moest u afgevoerd worden naar het ziekenhuis. Aangezien u flauw viel, herinnert u zich dit niet meer, u werd pas wakker in het ziekenhuis, waar bleek dat u uw been verloren had. Enkele dagen later kwamen uw ouders langs om u te vertellen dat uw vrouw gestorven was. Uw schoonvader bedreigde u terwijl u in het ziekenhuis lag, hij vertelde u dat het zijn plan was geweest om jullie allebei te vermoorden. Hij vertelde u ook dat hij nog van plan was u ook te vermoorden.

Vervolgens kwam uw vader terug naar het ziekenhuis, hij vertelde u dat hij een deel van de schapen zou verkopen om uw vertrek te bekostigen, en na anderhalve maand in het ziekenhuis schulde u vijf of zes maanden in het huis van uw tante in Shakar Dara. Toen u zich weer wat beter voelde, vertrok u samen met uw broer naar Turkije, waar u 7,5 of 8 jaar in een fabriek werkte. Uw schoonfamilie verspreidde uw foto echter onder de Afghaanse gemeenschap in Istanbul, en ze probeerden u ook daar te vermoorden. Nadat u dit aan uw vader liet weten, regelde hij uw reis uit Turkije.

U vertrok samen met uw broer A. B. (...), die echter tussen Turkije en Griekenland werd opgepakt door de politie, die hem opsloot in een Turkse gevangenis omdat ze hem willen deporteren.

U werd na uw vertrek, terwijl u in Servië was, door uw ouders beloofd aan een nieuwe vrouw, M. (...), de dochter van uw maternale tante.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht 7,5 of 8 jaar door in Turkije, twee maanden in Griekenland, vijf maanden in Servië

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie neer van uw taskara, kopies van de taskara's van uw vader, broer en grootvader en een foto van verwondingen op uw heup.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U draagt immers een beenprothese. U heeft echter kenbaar gemaakt dat dit het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure niet kan bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de familie van uw overleden vrouw u wil doden omdat u met haar trouwde. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over de periode zonder incidenten in de maanden na uw huwelijk niet aannemelijk te maken. U schetst namelijk ten eerste een beeld van S. (...)’s familie dat niet overeen komt met de drie of vier maanden waarin ze uw vrouw en u met rust lieten. U verklaart dat S. (...)’s familie reeds geweld gebruikte tegen haar voor uw eerste aanzoek, zie infra, dat het om een erg rijke familie gaat (CGVS 2 p. 6) en dat de paternale ooms van S. (...) zelfs redelijk prominente posities bij de Taliban innamen (CGVS 1 p. 17-18). U verklaart ook dat ze dermate gewelddadig zijn dat ze u en uw vrouw probeerden op te blazen, wat in het geval van uw vrouw lukte en in uw geval een permanente handicap opleverde in de vorm van een geamputeerd been. Desondanks verklaart u dat deze familie u volledig met rust liet, zodat u de eerste drie of vier maanden na uw huwelijk in vrede kon leven, zonder enig incident (CGVS p. 17-18) of zelfs maar enige interactie (CGVS 1 p. 22; CGVS 2 p. 9). Deze twee elementen lijken onverenigbaar, zeker in de Afgaanse context, waarin dergelijke familie zeker gewelddadig zou ingrijpen indien hun dochter op een door u als schandelijk omschreven manier (CGVS 2 p. 8) een huwelijk zou sluiten zonder hun toestemming. Dit zou des te meer het geval zijn aangezien u zelf uw familie als zwak omschrijft, aangezien deze enkel uw oude vader, uw broer, uzelf en uw erg jonge broer was (CGVS 2 p. 6), terwijl zij een machtige familie waren.

Na confrontatie met deze ongerijmdheid geeft u aan dat de familie niet gestigmatiseerd wilde worden in het dorp (CGVS 2 p. 10). Dat verklaart echter niet waarom ze na enkele maanden wel een bom plaatsten, die periode zou het stigma niet verminderen. U werpt daarop tegen dat de familie plande om uw vrouw en uzelf te vermoorden zodat niemand zou weten dat haar familie erachter zat (CGVS 2 p. 11). Dit is echter volledig ongeloofwaardig: u geeft aan dat u met niemand anders in het dorp problemen had (CGVS 2 p. 11) en dat het hele dorp bang was van deze familie omwille van hun banden met de Taliban (CGVS 2 p. 9), dus hun betrokkenheid zou zonder meer duidelijk zijn. Na confrontatie blijft u echter volhouden dat ze een bom plaatsten om u in het geheim te vermoorden (CGVS 2 p. 11). Dit is nog minder geloofwaardig, aangezien een bom een van de meest opvallende manieren is om een moordaanslag te plegen. Na confrontatie daarmee blijft u uw verklaringen simpelweg herhalen (CGVS 2 p. 11).

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw eigen gedrag ook niet aannemelijk te maken. U bleef namelijk maandenlang in hetzelfde dorp, erg dicht bij S. (...)’s familie leven, hoewel u aangeeft dat u erg bang was voor hen (CGVS 2 p. 9). Op de vraag of u dan enige voorzorgsmaatregelen nam voor uw veiligheid ten opzichte van deze gewelddadige familie, geeft u enkel aan dat u enkel bij daglicht uw huis verliet om op uw velden te gaan werken (CGVS 2 p. 9). Deze velden lagen echter sowieso erg dicht bij het huis van S. (...)’s familie (CGVS 1 p. 17), wat u erg kwetsbaar zou maken voor hun wraak, ook overdag. Verder deed u niets om uw veiligheid te garanderen, hoewel haar familie volgens uw verklaringen dus duidelijk gewelddadig is en banden met de Taliban heeft, zie supra, en uw eigen huis erg kwetsbaar was. U verklaart namelijk dat uw huis geen muren had, zodat de familie van S. (...) erg makkelijk een bom bij uw kamer kon leggen (CGVS 2 p. 10). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u geen maatregelen nam. Na confrontatie verklaart u dat u niets ondernam omdat u niet verwachtte dat de familie iets zou doen (CGVS 2 p. 10), maar zoals supra reeds aangehaald is dat volstrekt ongeloofwaardig. U verklaart zelf ook dat u snapt dat dat niet geloofwaardig is, maar dat het wel zo gebeurde (CGVS 2 p. 10). Deze verklaring draagt echter absoluut niet bij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U weet uw verklaringen over het gedrag van de familie van S. (...) en over uw eigen gedrag in de periode kort na uw huwelijk dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen danig ondermijnt.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de reacties van de familie van S. (...) voor uw eerste aanzoek niet aannemelijk te maken. Ten eerste verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 dat S. (...) twee of drie keer geslagen werd door haar familie omdat mensen hadden gezien dat ze met u omging en dat gerapporteerd hadden aan haar ouders (CGVS 2 p. 3). U vermeldde dit hoegenaamd niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op 19 november 2021. Na confrontatie daarmee verklaart u dat er in uw

eerste persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over dit soort details (CGVS 2 p. 3). U kreeg echter uitgebreid de kans om uw verhaal te doen tijdens dat persoonlijk onderhoud en kreeg bovendien nog expliciet de vraag wat u zou hebben gedaan als jullie betrappt werden (CGVS 1 p. 20). Op die vraag antwoordde u hypothetisch dat haar familie jullie beide zou slaan en verklaarde u niet dat S. (...) geslagen werd (CGVS 1 p. 20). Bovendien werd u gevraagd wat u deed om dat te voorkomen (CGVS 1 p. 20). Op dat moment had u dus nogmaals de mogelijkheid om aan te halen dat dit effectief gebeurd zou zijn. Het klopt dus niet dat u tijdens dat persoonlijk onderhoud niet de kans kreeg om hier op in te gaan. Bovendien kan u op navraag niet verklaren hoe haar familie te weten kwam dat jullie een relatie hadden. U geeft meerdere opties, gaande van haar broer, een vrouw, wat kinderen, tot zelfs haar familie bij de Taliban die jullie gezien zouden hebben vanuit de bergen met hun verrekijkers (CGVS 2 p. 3). Dit zorgt ervoor dat uw verklaringen over deze gewelddaden een hoog ad hoc-gehalte hebben en doet vermoeden dat u uw verklaringen over deze gebeurtenissen ontwikkelde doorheen uw procedure.

Ten tweede is het opvallend dat u verklaart dat u zelf niet geconfronteerd werd door de familie van S. (...) voor uw aanzoeken (CGVS 2 p. 5). Als zij ontdekt hadden dat jullie een relatie hadden en S. (...) daar voor straffen, is het onlogisch dat zij u niet zouden confronteren. U verklaart dat ze dat niet deden omdat ze niet wilden dat u met haar zou vluchten (CGVS 2 p. 5-6), maar dat neemt niet weg dat het erg opvallend is.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de reactie van S. (...)’s familie voor uw eerste aanzoek niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen ondermijnt.

Ten derde zijn uw verklaringen over het geweld van S. (...)’s familie tegenover haar niet de enige zaken die u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 vermeldde, maar niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op 19 november 2021. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op 19 november 2021 namelijk aan dat u twee huwelijksaanzoeken deed aan de familie van S. (...). Eenmaal stuurde u uw vader alleen, een tweede keer stuurde u uw moeder ook mee, en daarna vluchtte S. (...) weg (CGVS 1 p. 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 haalt u daarentegen plots aan dat u nog een derde huwelijksaanzoek regelde, in de aanwezigheid van de ouderlingen van uw dorp (CGVS 2 p. 7). Aangezien u uitgebreid de kans kreeg om uw relaas te doen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, zie supra, is het erg opvallend dat u dit toen niet vermeldde. Ook hier leeft dus het vermoeden dat u ad hoc verklaringen ontwikkelt gedurende het verloop van uw procedure, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de deelname van enkele ouderlingen aan uw huwelijk (of nikah-ceremonie) niet aannemelijk te maken. Een Afghaanse huwelijk vindt namelijk normaal plaats met toestemming van de ouderparen of voogden van beide echtelieden. Zoals u zelf aangeeft, kan hiervan worden afgeweken (CGVS 1 p. 21-22), maar daarvoor is een uitspraak van een burgerlijke rechtbank nodig, zoals blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan uw dossier (*Family Structures and Family Law in Afghanistan*, p. 19). Ook met toestemming van deze rechtbank blijft zo’n soort huwelijk echter een schandelijke gebeurtenis in de Afghaanse cultuur, die vaak gevolgd of zelfs nog voorafgegaan wordt door eremoord. Het is dan ook erg opvallend dat u meerdere ouderlingen uit uw dorp zover kreeg om deel te nemen aan uw huwelijk en er hun zegen aan te geven. Ook na herhaaldelijke en uitgebreide vragen hieromtrent, kan u op geen enkele manier aangeven waarom de ouderlingen akkoord gingen met dit huwelijk (CGVS 2 p. 8). U weet uw verklaringen over hun deelname aan uw huwelijk en dus van het effectieve plaatsvinden van uw huwelijk niet aannemelijk te maken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over uw achtervolgers in Istanbul niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de familie van S. (...) huurmoordenaars achter u aan stuurde in Istanbul (CGVS 1 p. 25). U verklaart dat deze mannen in de buurt van uw werkplaats rondliepen met uw persoonlijke foto’s om deze te laten zien aan uw collega’s (CGVS 2 p. 11). U kan echter niet verklaren hoe zij deze foto’s bekwamen en ook niet hoe ze wisten waar u werkte, want dat vertelde u enkel aan uw ouders (CGVS 2 p. 11). U verklaart dat uw moeder dit misschien rondvertelde, maar het is weinig geloofwaardig dat uw ouders u zouden wegsturen voor uw eigen veiligheid, om vervolgens aan anderen mee te delen waar u zich bevond. Na confrontatie geeft u aan dat ze misschien tegen iemand vertelde dat ze u naar Turkije hadden gestuurd en dat die het doorvertelde (CGVS 2 p. 11). Zelfs als het CGVS dat zou aanvaarden – quod non – zou de kennis dat u zich in Turkije bevond, een land met tientallen miljoenen inwoners, er nog niet direct toe leiden dat ze u konden vinden in de fabriek waar u werkte. U weet bijgevolg uw verklaringen over uw

achtervolgers in Istanbul niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS 1 p. 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering gebracht worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; *RvV 5 mei 2021*, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden

en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De kopies van de taskara's die u neerlegt zijn in de eerste plaats slechts kopieën, dewelke sowieso weinig bewijswaarde hebben gezien ze onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien zijn het slechts beperkte kopieën, die namelijk enkel de voorzijde van deze identiteitsdocumenten tonen. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van deze documenten. Ten tweede werpen deze taskara's hoe dan ook geen ander licht op deze beslissing, aangezien uw identiteit of die van uw familieleden hier niet bestreden wordt. Ook het feit dat u gewond raakte aan uw been en daardoor een beenprothese moet dragen wordt niet betwist in deze beslissing, waardoor ook de foto van uw wonde die u neerlegt niet pertinent is voor deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst voert verzoeker aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Hij zet hierover het volgende uiteen: *“Men merkt doorheen de verhoren van 19.11.2021 en 23.06.2022 dat verzoeker duidelijk een kwetsbaar profiel heeft.*

Dit ten eerste in de zin dat hij een gebrek aan scholing ervaart.

Dit heeft als gevolg dat hij moeite heeft met te voldoen aan de vereisten van de CGVS.

Zo merkt men meteen dat verzoeker er niet in slaagt om betreffende sommige evenementen precies te zijn in de data en over zijn leeftijd alsook die van familieleden (GV 1, p. 5-6, p. 10). Dit toont aan hoe het belang van tijd, data en leeftijd gerelativeerd wordt in de Afghaanse cultuur en een heel andere betekenis heeft dan in de Westerse cultuur.

Het wordt duidelijk doorheen de verklaringen van verzoeker hoe het situeren in de tijd niet centraal staat in de Afghaanse mentaliteit of tenminste geen deel uitmaakt van verzoekers educatieniveau: hij heeft geen idee van de precieze maand en zelfs de andere maanden van de Afghaanse kalender.

Deze culturele dimensie dient in overweging te worden gebracht bij de analyse van het dossier.

Dit profiel van ongeschoolde jongen die op zeer jonge leeftijd (niet betwist) zijn land verliet zonder familielid en in België belandde zonder referentiepersoon verantwoordt het gebrek aan situering in de tijd en vertoont een zekere kwetsbaarheid waardoor de vereisten van het CGVS-verhoor dienden te worden aangepast en de bestreden beslissing hieruit geen argument kan trekken.

Verzoeker heeft bovendien een beenprothese, wat op zich geen impact heeft over de kwaliteit van zijn verklaringen maar duidelijk een weerslag heeft op zijn algemeen fut en psychologie: de zorgen waren lange tijd (jaren voorafgaand aan aankomst in België) ondermaats en zelfs in België was er tijd nodig om zijn exacte noden tegemoet te komen. Hij heeft maandenlang moeite gehad met het stappen.

Deze omstandigheden moeten leiden tot een soepelere handhaving van de vereisten, tenminste omtrent situering in tijd en ruimte.”

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over het gebrek aan incidenten na zijn huwelijk, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verwerende partij haalt in eerste instantie aan hoe het feit dat er geen onmiddellijke incidenten volgden op het huwelijk onverenigbaar is met het profiel van de belagers.

Verwerende partij werpt op dat dit ook niet klopt met de Afghaanse context waarin dergelijke families meestal gewelddadig optreden, zonder echter enige bronnen of bewijs hiervan om deze bevinding te staven.

Verzoeker repliceert hierop met meerdere elementen, zoals hij reeds op de verhoren verklaarde.

Het wordt in feite snel duidelijk dat er een culturele dimensie aan het gedrag van S.(...)'s gezin. Zo is een weggelopen dochter een echt taboe in de Afghaanse cultuur. Er is dus geen sprake van gevaar tot klassieke stigmatisering zoals bestreden beslissing laat uitschijnen maar een reëel traditioneel en cultureel 'issue' dat zeker voor Talibanleden een impact had op hun eer.

S. (...)'s gezinsleden dienden hiermee dus met intelligentie om te gaan zodat hun eer zeker onverlet bleef. Dit verklaart ook waarom verzoeker meermaals aangeeft dat zijn belagers niet in het openbaar wensten aan te gaan. Mogelijks wachtten ze af en dachten ze na over hoe ze dit zouden aanpakken. Verzoeker publiekelijk aanvallen zou problemen opbrengen. Dit is ook de reden waarom S. (...)'s gezin haar in eerste instantie in de privé-familiale sfeer sloeg, zonder andere maatregelen te nemen.

Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er enigszins rekening werd gehouden met dit gegeven.

Verder is het mogelijk dat het gezin van S. (...) zich bewust was van het feit dat vooral S. (...) hiervan verantwoordelijk was (cfr. het feit dat zij vooral aandrang op deze relatie) en dat het gezin erop hoopte dat ze zou terugkomen of tot inkeer zou komen.

Tenslotte kan verzoeker logischerwijze geen verklaring bieden voor het subjectief, persoonlijk en mogelijks onverwacht gedrag van zijn belagers."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over het gebrek aan voorzorgsmaatregelen tijdens de periode na zijn huwelijk, stelt verzoeker het volgende:

"Verwerende partij haalt aan hoe verzoeker in feite ook geen voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf te beschermen tegen zijn belagers, na het huwelijk.

Hierop dient te worden gereageerd.

Verzoeker wenst de juiste context te herhalen. Hij trachtte meermaals tijdens de verhoren aan te geven hoe S. (...) in feite degene was die aandrang bij hun relatie. Verzoeker was zich bewust dat deze verboden relatie moeilijkheden zou teweeg brengen maar vond de kracht en overtuiging niet om S. (...) tegen te gaan, vooral omdat zij steeds weer terugkwam (p. 7 GV 2). Zich volledig bewust van het gevaar, trachtte hij van het meisje af te komen maar slaagde er niet in (GV 2, p. 10). Het was ook S. (...) die uiteindelijk stond op het huwelijk (p. 7 GV 2).

Het is wel zo dat het koppel voorzichtig was tijdens de relatie, bewust van het onwettig of tenminste immoreel karakter van hun relatie.

Zo deden ze bv. de nikah 's nachts, zodat niemand hiervan iets zou merken.

Verzoeker vertelt ook hoe hij S. (...) negeerde indien er mensen in de buurt waren (p. 3 GV 2). Als er stemmen waren, liet hij haar onmiddellijk achter.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de relatie tussen hem en S. (...) zeer geloofwaardig is. Hij geeft immers veelvuldige details over S. (...) en haar gezin, wat helemaal niet wordt aangeduid in de bestreden beslissing.

(...)

(GV 1, p. 17)

Ook over S. (...) zelf is verzoeker zeer gedetailleerd:

(...)

(GV 1, p. 18-19)

Hij detailleert ook hoe ze elkaar leerden kennen en waar ze elkaar ontmoetten (Gv 1, p. 19).

Betreffende de bomaanslag en de verdere maatregelen na het huwelijk dient nog het volgende te worden opgemerkt.

Het feit dat de ooms (namen, GV 1, p. 23) toegang hadden tot het bommateriaal (dankzij de elektriciteitscentrale waarin de vader van S. (...) werkte) is mogelijks een reden waarom er werd overgegaan tot een bomaanslag om verzoeker én S. (...) te elimineren.

Mogelijks was een bomaanslag moeilijker in relatie te brengen met het probleem van verzoeker en S. (...) aangezien aanslagen een bekend veiligheidsprobleem zijn in Afghanistan en wellicht soms zomaar gebeuren als deel van de onveiligheid ter plaatse. Dit zou niet meteen verdacht zijn.

Ook dit element werd volledig achterwege gelaten in de analyse van verwerende partij.

Tenslotte dient rekening te worden gehouden met het feit dat het gezin van verzoeker bijzonder arm was en een plots verhuis onmogelijk was voor duidelijke financiële redenen. Bovendien diende verzoeker verder te werken om het gezin verder financiële inkomen te garanderen. Hij ging 's nachts niet meer de deur uit."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over het geweld vanwege de belagers ten aanzien van S., betoogt verzoeker als volgt:

"Verwerende partij haalt aan hoe de verklaringen van verzoeker omtrent de reacties van de familie van S. (...) voor het eerste aanzoek onaannemelijk zijn.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert werd de vraag over het geweld ten aanzien van S. (...) voor het huwelijk niet specifiek gesteld.

Tijdens het vrije relaas begon verzoeker zijn verhaal bij het probleem en niet de aanleiding ervan. Dit is te lezen in het eerste gehoorverslag.

Op p. 20 van GV 1 wordt de vraag gesteld:

(...)

Maar niets specifiek over het feit dat de ouders van S. (...) (of andere familieleden) haar enigszins sloegen. In die zin heeft verzoeker gelijk wanneer hij aangeeft dat deze vraag hem nooit gesteld werd en hij er dus niet op kon antwoorden gedurende het eerste verhoor.

Wanneer hij trouwens hoorde dat S. (...) werd geslagen door haar ouders, besloot verzoeker om extra voorzichtig te zijn en ging hij niet meer naar haar huis (p. 5 Gv 2). Ze zagen elkaar bij het kanaal, als er niemand was."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over zijn huwelijk, stelt verzoeker het volgende:

"Verwerende partij uit twijfels bij de omstandigheden waarin het huwelijk plaatsvond.

Ook hier wordt de culturele en traditionele dimensie van het gebeuren volledig achterwege gelaten. Zo vertelde verzoeker in feite zeer duidelijk over hoe het huwelijk nodig was, gezien het meisje bij hem thuis was terechtgekomen en hij en zijn ouders dus de morele verplichting hadden om haar te beschermen.

Zijn vader overtuigde enkele ouderen van het dorp om aan dit huwelijk deel te nemen (dat 's nachts plaatsvond om geen pottenkijkers te hebben). Men kan zich inbeelden dat de zwakke, oude vader enig charisma en invloed had bij de ouderen van het dorp gezien zijn leeftijd en conditie. Ook is het zo dat de ouderen van het dorp wellicht liever de partij trouw aan het dorp bijstonden in tegenstelling tot het gezin dat bij de Taliban hoorde. Op die manier is het gebeuren met de ouderen aannemelijk.

Opmerkelijk is dat verwerende partij hierbij geen analyse voert maar oppervlakkig blijft in haar bevindingen.

(...)

(GV 1, p. 21-22)

Verwerende partij lijkt enkele verklaringen uit de context te plukken maar geenszins rekening te houden met de culturele en traditionele achtergrond van het dossier.

Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt deel uit van de basisbeginselen die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt als volgt:

(...)

Verder is de bron van verwerende partij omtrent het feit dat de toestemming van de Rechtbank nodig is voor een huwelijk zonder akkoord van beide gezinnen weinig relevant : er bestaat absoluut geen uitsluit over de effectiviteit van deze regel in dorpen waar de traditie en de cultuur en bijgevolg de lokale gebruiken nog steeds de bovenhand hebben."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over de huurmoordenaars in Istanbul, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verwerende partij brengt het zoeken naar verzoeker in Istanbul in twijfel hoewel verzoeker in feite verklaart hoe dit mogelijk was.

Het is probabel dat er werd geweten waar hij werkte en zo met een foto in de omgeving werd rondgegaan. Dit is aannemelijk.

Ook al is Istanbul groot, het gezin van S. (...) was van een voldoende financieel niveau om de nodige middelen in te schakelen."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over zijn gedwongen huwelijk, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker haalt aan hoe zijn familie hem aan een nieuw huwelijk heeft onderworpen ten gevolge van de dood van zijn vorige vrouw (S. (...)). Het huwelijk vond nog niet plaats maar de ouders van beide kanten regelden het huwelijksaanzoek.

De nieuwe vrouw van verzoeker is M. (...), 16 jaar oud en afkomstig uit Kohesafi, dochter van zijn tante.

Er dient rekening te worden gehouden met dit aspect in de zin dat verzoeker op die manier wordt ondergeschikt aan een gedwongen huwelijk dat plaatsvindt zonder zijn toestemming en zelfs in zijn afwezigheid. Dit is een vorm van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat niet in rekening werd gebracht in de analyse van het dossier en de situatie van verzoeker, hoewel het onbetwist blijft door verwerende partij."

Tegen de motieven van de bestreden beslissing over het gegeven dat hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in andere Europese landen waarlangs hij reisde, voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat België steeds zijn eindbestemming was en hij om die reden alleen doorreisde in de andere Europese landen, waar hij trouwens nooit lang verbleef (GV 1, p. 16). Dit elementen is geenszins van aard om de geloofwaardigheid van zijn vrees onderuit te halen.”

Verder benadrukt verzoeker dat de volgende elementen niet worden betwist:

“- Identiteit

- Leeftijd

- Afkomst

- Het feit dat de schoonfamilie van verzoeker sommige Talibanleden telt

- De relatie met S. (...)

- Dat de beenprothese het gevolg is van een bomaanslag

- De actualiteit van de vrees van verzoeker

- Verzoekers verblijf in Turkije

- Het feit dat de broer van verzoeker in Turkije is

- Gedwongen huwelijk van verzoeker

Al deze elementen samengenomen vormen een voldoende basis van geloofwaardigheid om tenminste het voordeel van twijfel te gunnen aan verzoeker.”

Vervolgens maakt verzoeker gewag van een vertalingsprobleem. Hij zet hierover het volgende uiteen:

“Tijdens het eerste verhoor lezen we op p. 10 “er was een vertalingsprobleem door de verschillende woorden”. Ook na de verhoren liet verzoeker weten dat er enige moeilijkheden waren met de tolk.

Deze moeilijkheden zijn waarschijnlijk te wijten aan het analfabetisme van verzoeker alsook zijn afkomst dat eventueel een specifiek dialect met zich meeneemt.

Dit vertalingsprobleem werd echter niet verder behandeld hoewel men zich afvraagt of er geen andere termen verkeerd verstaan werden (zoals kinderen in plaats van vrouw, zie GV 1 p. 10) en zo de rechten van verzoeker niet werden geschonden.”

Verder wijst verzoeker op de staatsgreep door de taliban in juli 2022 in Afghanistan, die “numereuze” slachtoffers gemaakt heeft en desastreuze gevolgen heeft gehad op lange termijn, “zowel op veiligheidsvlak als op humanitair vlak”. De fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen werden beschouwd als de belangrijkste actor van vervolging in Afghanistan in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zijn volgens verzoeker nieuwe elementen die een nieuw en grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken. Verzoeker betwist met klem de analyse van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) betreffende deze situatie. Hij meent dat het onderzoek dat het CGVS hiernaar voerde helemaal niet *in concreto* verricht werd, “*maar op een algemene, politieke wijze, zodat het kon worden toegepast op alle latere verzoeken die vanwege de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend*” en dat de beoordeling van het CGVS in strijd is met de aanbevelingen van UNHCR van februari 2022, die hij citeert.

Verder laat verzoeker gelden dat hij het land in 2013 heeft verlaten en sindsdien in Turkije en België verblijft, wat hem negen jaren de tijd gaf om zich aan te passen aan de westerse wereld met diens manier van leven en mentaliteit. Hij gaat hier als volgt verder op in:

“Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleed zich op een Westerse manier et gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

In haar gezaghebbende “Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, was de UNHCR in 2018 al van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben : “(...)”².

(Vrije vertaling : (...)).

De onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van de EASO, du UNHCR, Asylos, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération en de

antropoloog Friederike Stahlmann, werd gecompileerd door de Organisation suisse d'aide aux réfugiés in een artikel van 26 maart 2021 (OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation», 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf).

Wij lezen o.a. in dit rapport dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan :

« (...) »

(p. 6).

(Vrije vertaling : (...)).

Volgens de antropoloog Friekerike Stahlmann, worden alle terugkeerders er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, o.a. ook op religieus vlak :

“(…)» (p. 6-7).

(Vrije vertaling : (...)).

Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, burens, de samenleving, maar ook de Taliban, die vandaag aan de macht zijn :

« (...) » (p. 8 en 9).

(Vrije vertaling : (...)).

(...)

« (...) » (p. 10).

(Vrije vertaling : (...)).

Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord :

« (...) »

(Vrije vertaling : (...)).

De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen.

12 maanden na de regimeverandering, is er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Echter, aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn.

Wij lezen toch in een artikel van september 2021 dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de Taliban :

“(…)»³.

(Vrije vertaling : (...))

De objectieve informatie op dewelke de verwerende partij haar beslissing staaft, is ook heel somber betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Wij lezen in het EASO-rapport van januari 2022 : “(…)»⁴.

(Vrije vertaling : (...)).

In dergelijke omstandigheden, biedt verwerende partij ons absoluut geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer van verzoeker. Verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat hij sinds jaren in Europa verblijft en hij vandaag dus helemaal verwesterd is.

Verwerende partij rept zelfs met geen woord over de objectieve situatie van (verwesterde) terugkeerders naar Afghanistan.

Ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername, is de beslissing voorbarig.

Verwerende partij verwijst ook naar het arrest nr. 235.658 van 29 april 2020 in dewelke Uw Raad de vluchtelingenstatus heeft erkend aan een verwesterde Afghaanse hazara.

Verder verliest verwerende partij uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁵.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »⁶ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak⁷.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "(...)" (artikel 48/6, §5, c)).

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker."

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, dat hem naar zijn mening moet gegund worden.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Hij past dit principe toe wat betreft de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarbij uitgebreid in op het bewind van de taliban, op de precare levensomstandigheden in Afghanistan, meer bepaald de humanitaire crisis en hongersnood, en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Hij meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM, wat hij toelicht aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

Vervolgens past verzoeker dit principe toe wat betreft de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarbij in op de incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse. Verder gaat hij in op het willekeurig geweld in Afghanistan, op het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers, op de omstandigheid dat er een actor is verdwenen, op het doelgericht geweld met 'collateral damage' en op de veilige wegen in Afghanistan. Hij besluit als volgt:

"Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

Artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Er kan niet worden geconcludeerd dat punt c niet langer van toepassing is

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat :

« (...)⁶⁵ (wij onderlijnen)

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict.

Meer recentelijk met betrekking tot Afghanistan, heeft het Hof besloten:

(...)⁶⁶

De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming, op basis van "een zekere appreciatiemarge" van de Commissaris-généraal, waaronder "het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal" (pagina 7 §2 van de bestreden beslissing).

Dit is precies wat het Hof vroeg niet te doen.

De bestreden beslissing geeft de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toe.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen

16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/8, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van de richtlijn 2013/32/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen en dit beginsel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden. Evenmin ziet de Raad in hoe de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden (kunnen) zijn, daar deze bepalingen betrekking hebben op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omdat de familie van zijn overleden vrouw, S., hem wil doden omdat hij met haar trouwde nu (i) hij zijn verklaringen over de periode zonder incidenten in de maanden na zijn huwelijk niet aannemelijk weet te maken, (ii) hij zijn verklaringen over de reacties van de familie van S. voor zijn eerste aanzoek niet aannemelijk weet te maken, (iii) zijn verklaringen over het geweld van de familie van S. tegenover S. niet de enige zaken zijn die hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 vermeldde, maar niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 19 november 2021, (iv) hij zijn verklaringen over de deelname van enkele ouderlingen aan zijn huwelijk niet aannemelijk weet te maken, (v) hij zijn verklaringen over zijn achtervolgers in Istanbul niet aannemelijk weet te maken en (vi) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico door hem niet worden aangebracht, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (E) de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn relaas niet van die aard zijn dat zij deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen en omdat (F) geen van de specifieke opmerkingen van zijn advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen die pertinent zijn voor deze beslissing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de familieleden van zijn overleden vrouw, S., die hem willen doden omdat hij met haar trouwde. De familieleden zouden banden hebben met de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker zijn verklaringen over de periode zonder incidenten in de maanden na zijn huwelijk niet aannemelijk weet te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“U schetst namelijk ten eerste een beeld van S. (...)’s familie dat niet overeen komt met de drie of vier maanden waarin ze uw vrouw en u met rust lieten. U verklaart dat S. (...)’s familie reeds geweld gebruikte tegen haar voor uw eerste aanzoek, zie infra, dat het om een erg rijke familie gaat (CGVS 2 p. 6) en dat de paternale ooms van S. (...) zelfs redelijk prominente posities bij de Taliban innamen (CGVS 1 p. 17-18). U verklaart ook dat ze dermate gewelddadig zijn dat ze u en uw vrouw probeerden op te blazen, wat in het geval van uw vrouw lukte en in uw geval een permanente handicap opleverde in de vorm van een geamputeerd been. Desondanks verklaart u dat deze familie u volledig met rust liet, zodat u de eerste drie of vier maanden na uw huwelijk in vrede kon leven, zonder enig incident (CGVS p. 17-18) of zelfs maar enige interactie (CGVS 1 p. 22; CGVS 2 p. 9). Deze twee elementen lijken onvereenigbaar, zeker in de Afghaanse context, waarin dergelijke familie zeker gewelddadig zou ingrijpen indien hun dochter op een door u als schandelijk omschreven manier (CGVS 2 p. 8) een huwelijk zou sluiten zonder hun toestemming. Dit zou des te meer het geval zijn aangezien u zelf uw familie als zwak omschrijft, aangezien deze enkel uw oude vader, uw broer, uzelf en uw erg jonge broer was (CGVS 2 p. 6), terwijl zij een machtige familie waren.

Na confrontatie met deze ongerijmdheid geeft u aan dat de familie niet gestigmatiseerd wilde worden in het dorp (CGVS 2 p. 10). Dat verklaart echter niet waarom ze na enkele maanden wel een bom plaatsten, die periode zou het stigma niet verminderen. U werpt daarop tegen dat de familie plande om uw vrouw en uzelf te vermoorden zodat niemand zou weten dat haar familie erachter zat (CGVS 2 p. 11). Dit is echter volledig ongeloofwaardig: u geeft aan dat u met niemand anders in het dorp problemen had (CGVS 2 p. 11) en dat het hele dorp bang was van deze familie omwille van hun banden met de Taliban (CGVS 2 p. 9), dus hun betrokkenheid zou zonder meer duidelijk zijn. Na confrontatie blijft u echter volhouden dat ze een bom plaatsten om u in het geheim te vermoorden (CGVS 2 p. 11). Dit is nog minder geloofwaardig, aangezien een bom een van de meest opvallende manieren is om een moordaanslag te plegen. Na confrontatie daarmee blijft u uw verklaringen simpelweg herhalen (CGVS 2 p. 11).

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw eigen gedrag ook niet aannemelijk te maken. U bleef namelijk maandenlang in hetzelfde dorp, erg dicht bij S. (...)’s familie leven, hoewel u aangeeft dat u erg bang was voor hen (CGVS 2 p. 9). Op de vraag of u dan enige voorzorgsmaatregelen nam voor uw veiligheid ten opzichte van deze gewelddadige familie, geeft u enkel aan dat u enkel bij daglicht uw huis verliet om op uw velden te gaan werken (CGVS 2 p. 9). Deze velden lagen echter sowieso erg dicht bij het huis van S. (...)’s familie (CGVS 1 p. 17), wat u erg kwetsbaar zou maken voor hun wraak, ook overdag. Verder deed u niets om uw veiligheid te garanderen, hoewel haar familie volgens uw verklaringen dus duidelijk gewelddadig is en banden met de Taliban heeft, zie supra, en uw eigen huis erg kwetsbaar was. U verklaart namelijk dat uw huis geen muren had, zodat de familie van S. (...) erg makkelijk een bom bij uw kamer kon leggen (CGVS 2 p. 10). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u geen maatregelen nam. Na confrontatie verklaart u dat u niets ondernam omdat u niet verwachtte dat de familie iets zou doen (CGVS 2 p. 10), maar zoals supra reeds aangehaald is dat volstrekt ongeloofwaardig. U verklaart zelf ook dat u snapt dat dat niet geloofwaardig is, maar dat het wel zo gebeurde (CGVS 2 p. 10). Deze verklaring draagt echter absoluut niet bij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U weet uw verklaringen over het gedrag van de familie van S. (...) en over uw eigen gedrag in de periode kort na uw huwelijk dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen danig ondermijnt.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet te hebben verwezen naar enige bron of bewijs ter staving van zijn bevinding dat zeker in een Afghaanse context een dergelijke familie als die van S. gewelddadig zou ingrijpen indien hun dochter op een schandalige manier een huwelijk zou sluiten zonder hun toestemming. Nochtans wordt op de laatste pagina van de bestreden beslissing door de commissaris-generaal gesteld dat de informatie waarop het CGVS zich in de beslissing beroept als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd. De Raad stelt vast dat op pagina 19 van het

rapport "*Family Structures and Family Law in Afghanistan*", dat aan het administratief dossier is toegevoegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 1), het volgende wordt gesteld:

"If a couple wants to marry without the consent of their parents, they will be caught before they can reach the courts. Sometimes the families have them imprisoned by the police."

(Als een koppel wil huwen zonder de toestemming van hun ouders, worden ze opgepakt voordat ze de toegang vinden tot de rechtbank. Soms laten de families hen opsluiten door de politie, eigen vertaling).

Uit deze informatie kan, zeker in combinatie met verzoekers verklaringen, worden afgeleid dat de familie van S. gewelddadig zou ingrijpen indien hun dochter op een dergelijke manier, zonder hun toestemming, een huwelijk zou sluiten.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij stelt dat een weggelopen dochter een echt taboe is in de Afghaanse cultuur, dat het een reëel traditioneel en cultureel "*issue*" is dat zeker voor talibanleden een impact had op hun eer en dat de gezinsleden van S. hiermee dus intelligent dienden om te gaan zodat deze eer onverlet bleef. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal niet aannemelijk dat de familie van S. enkele maanden na het huwelijk een bom plaatste waardoor S. stierf en verzoeker zijn been geamputeerd diende te worden, terwijl de familie verzoeker in de eerste maanden na het huwelijk volledig met rust liet en er geen enkel incident of zelfs geen enkele interactie tussen verzoeker en de familie was. Verzoeker geeft weliswaar aan dat het problemen zou opbrengen voor de familieleden van S. indien ze hem publiekelijk zouden hebben "*aangevallen*", doch weerlegt hiermee nog niet dat het onaannemelijk is dat er in de eerste maanden na het huwelijk zelfs niet de minste interactie was tussen hem en de familieleden, zoals een gesprek, maar dat de familieleden na enkele maanden wel plots besloten om S. en hem op te blazen. Verzoeker laat overigens na te concretiseren wat deze problemen juist zouden inhouden. Zeker nu hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de familieleden heel gevaarlijk waren en dat het hele dorp bang van hen was omdat ze voor de taliban werkten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 9) kan niet worden ingezien wat voor problemen de familieleden zouden hebben ondervonden indien ze hem op het huwelijk met S. zouden hebben aangesproken.

Dat het verder mogelijk is dat de familie van S. zich bewust was van het feit dat zij hier vooral voor verantwoordelijk was en dat de familie erop hoopte dat ze zou terugkomen of tot inkeer zou komen, is bovendien een loutere bewering (*post-factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die weinig aannemelijk is. Indien de familie zich immers bewust zou zijn geweest van het feit dat S. hier vooral voor verantwoordelijk was en de familie erop hoopte dat ze zou terugkomen of tot inkeer zou komen, kan niet worden ingezien waarom er na enkele maanden een dergelijke ingrijpende beslissing genomen werd als het plaatsen van een bom om S. en verzoeker om te brengen en waarom de familie van S. aan verzoekers familie zou hebben gezegd dat hun dochter dood was, maar dat verzoeker nog leefde en dat ze hem niet zouden sparen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 10).

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn eigen gedrag in de periode na het huwelijk benadrukt verzoeker dat hij de juiste context wenst te herhalen, waarop hij de verklaringen die hij reeds bij het CGVS heeft afgelegd, herhaalt. Met het louter herhalen dat S. degene was die aandrang op de relatie en het huwelijk en dat zij voorzichtig zouden zijn geweest gedurende de relatie door onder andere de *nikah*'s nachts te houden, weerlegt of ontkracht verzoeker echter niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat hij (nadat de familie van S. op de hoogte was van hun relatie en hij en S. gehuwd waren), buiten het feit dat hij enkel bij daglicht het huis zou hebben verlaten, geen voorzorgsmaatregelen nam voor zijn veiligheid, hoewel hij aangaf bang te zijn voor de familie (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 9). Ook waar hij stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat de relatie tussen hem en S. zeer geloofwaardig is, nu hij immers veelvuldige details over S. en haar gezin gaf en hij ook in detail vertelde hoe ze elkaar leerden kennen en waar ze elkaar ontmoetten, slaagt hij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Ook door nog aan te halen dat het feit dat de ooms van S. toegang hadden tot het bommateriaal mogelijks een reden is waarom er werd overgegaan tot een bomaanslag en dat een bomaanslag mogelijks moeilijker in relatie te brengen was met zijn problemen, aangezien aanslagen een bekend veiligheidsprobleem zijn in Afghanistan en wellicht soms zomaar gebeuren als deel van de onveiligheid ter plaatse, wat het niet meteen verdacht zou maken, herhaalt verzoeker opnieuw louter de verklaringen die hij reeds bij het CGVS heeft afgelegd, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontkrachten. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal weinig aannemelijk dat de familieleden van S., na enkele maanden geen enkele

interactie te hebben gehad met verzoeker en S., een bom zouden hebben geplaatst, nu dit, zelfs indien aanslagen een bekend veiligheidsprobleem zouden zijn in Afghanistan, een erg opvallende manier is om een moordaanslag te plegen en naar alle waarschijnlijkheid veel vragen zou hebben opgeroepen bij de lokale inwoners van het dorp, terwijl verzoeker net verklaarde dat de familie niet gestigmatiseerd wilde worden in het dorp. Verder herhaalt verzoeker nog zijn verklaringen op het CGVS waar hij aanvoert dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat zijn gezin bijzonder arm was, dat een plotse verhuis onmogelijk was voor duidelijke financiële redenen en dat hij bijgevolg verder diende te werken om het gezin verder financiële inkomsten te garanderen, maar 's nachts niet meer de deur uitging. Hiermee slaagt hij er echter opnieuw niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat hij, buiten het gegeven dat hij enkel bij daglicht het huis verliet, geen voorzorgsmaatregelen nam, te weerleggen of te ontcrachten. Nu verzoeker verklaarde dat hij bang was voor de familie van S., kan van hem worden verwacht dat hij op zijn minst stappen zou hebben gezet om overige voorzorgsmaatregelen te nemen.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelt de commissaris-generaal ook nog op goede gronden vast dat verzoeker zijn verklaringen over de reacties van de familie van S. voor zijn eerste aanzoek niet aannemelijk weet te maken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 dat S. (...) twee of drie keer geslagen werd door haar familie omdat mensen hadden gezien dat ze met u omging en dat gerapporteerd hadden aan haar ouders (CGVS 2 p. 3). U vermeldde dit hoegenaamd niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op 19 november 2021. Na confrontatie daarmee verklaart u dat er in uw eerste persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over dit soort details (CGVS 2 p. 3). U kreeg echter uitgebreid de kans om uw verhaal te doen tijdens dat persoonlijk onderhoud en kreeg bovendien nog expliciet de vraag wat u zou hebben gedaan als jullie betrappt werden (CGVS 1 p. 20). Op die vraag antwoordde u hypothetisch dat haar familie jullie beide zou slaan en verklaarde u niet dat S. (...) geslagen werd (CGVS 1 p. 20). Bovendien werd u gevraagd wat u deed om dat te voorkomen (CGVS 1 p. 20). Op dat moment had u dus nogmaals de mogelijkheid om aan te halen dat dit effectief gebeurd zou zijn. Het klopt dus niet dat u tijdens dat persoonlijk onderhoud niet de kans kreeg om hier op in te gaan. Bovendien kan u op navraag niet verklaren hoe haar familie te weten kwam dat jullie een relatie hadden. U geeft meerdere opties, gaande van haar broer, een vrouw, wat kinderen, tot zelfs haar familie bij de Taliban die jullie gezien zouden hebben vanuit de bergen met hun verrekijkers (CGVS 2 p. 3). Dit zorgt ervoor dat uw verklaringen over deze gewelddaden een hoog ad hoc-gehalte hebben en doet vermoeden dat u uw verklaringen over deze gebeurtenissen ontwikkelde doorheen uw procedure.

Ten tweede is het opvallend dat u verklaart dat u zelf niet geconfronteerd werd door de familie van S. (...) voor uw aanzoeken (CGVS 2 p. 5). Als zij ontdekt hadden dat jullie een relatie hadden en S. (...) daar voor straffen, is het onlogisch dat zij u niet zouden confronteren. U verklaart dat ze dat niet deden omdat ze niet wilden dat u met haar zou vluchten (CGVS 2 p. 5-6), maar dat neemt niet weg dat het erg opvallend is.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de reactie van S. (...)’s familie voor uw eerste aanzoek niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen ondermijnt.”

Verzoeker voert aan dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de vraag over het geweld ten aanzien van S. voor het huwelijk niet specifiek werd gesteld, doch slaagt er niet in de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing heeft beweerd dat er specifiek gevraagd werd of er sprake was van geweld ten aanzien van S. voor het huwelijk. De commissaris-generaal heeft echter wel terecht geoordeeld dat verzoeker het geweld ten aanzien van S. niet heeft aangehaald gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud, terwijl hij echter wel uitgebreid de kans kreeg om zijn verhaal te doen en er bovendien expliciet gevraagd werd wat hij zou hebben gedaan als hij en S. betrappt zouden worden, waarop hij slechts antwoordde dat haar familie hun beide zou slaan, zonder te verklaren dat S. geslagen werd. Ook werd hem gevraagd wat hij deed om dat te voorkomen. Verzoeker had dus meermaals de mogelijkheid om gedurende het eerste persoonlijk onderhoud aan te halen dat dit geweld effectief gebeurd zou zijn. Dat hij het geweld ten aanzien van S. pas aanhaalde gedurende het tweede persoonlijk onderhoud, doet dan ook afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het persoonlijk onderhoud te sturen.

Waar hij verder aanvoert dat hij, toen hij hoorde dat S. werd geslagen door haar ouders, besloot om extra voorzichtig te zijn, niet meer naar haar huis ging en dat ze elkaar zagen bij het kanaal, als er niemand was, herhaalt verzoeker louter de verklaringen die hij reeds gedurende het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd, zonder evenwel de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat het opvallend is dat hij verklaart dat hij zelf niet geconfronteerd werd door de familie van S. voor zijn aanvragen, te weerleggen of te ontcrachten. Ook al was hij extra voorzichtig, ging hij niet meer naar het huis van S. en zagen hij en S. elkaar bij het kanaal, dan nog kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat de familie van S. niet in staat zou zijn geweest om hem te confronteren, temeer nu zij in hetzelfde dorp woonden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 9).

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn verklaringen over de reactie van de familie van S. voor zijn eerste aanvraag niet aannemelijk weet te maken.

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat zijn verklaringen over het geweld van de familie van S. tegenover S. niet de enige zaken zijn die verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud vermeldde, maar niet tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt verder toegelicht:

"U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op 19 november 2021 namelijk aan dat u twee huwelijksaanvragen deed aan de familie van S. (...). Eenmaal stuurde u uw vader alleen, een tweede keer stuurde u uw moeder ook mee, en daarna vluchtte S. (...) weg (CGVS 1 p. 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 23 juni 2022 haalt u daarentegen plots aan dat u nog een derde huwelijksaanvraag regelde, in de aanwezigheid van de ouderlingen van uw dorp (CGVS 2 p. 7). Aangezien u uitgebreid de kans kreeg om uw relaas te doen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, zie supra, is het erg opvallend dat u dit toen niet vermeldde. Ook hier leeft dus het vermoeden dat u ad hoc verklaringen ontwikkelt gedurende het verloop van uw procedure, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeend worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, niet aannemelijk maakt dat enkele ouderlingen aan zijn huwelijk (of *nikah*-ceremonie) hebben deelgenomen:

"Een Afghaanse huwelijk vindt namelijk normaal plaats met toestemming van de ouderparen of voogden van beide echtelieden. Zoals u zelf aangeeft, kan hiervan worden afgeweken (CGVS 1 p. 21-22), maar daarvoor is een uitspraak van een burgerlijke rechtbank nodig, zoals blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan uw dossier (Family Structures and Family Law in Afghanistan, p. 19). Ook met toestemming van deze rechtbank blijft zo'n soort huwelijk echter een schandelijke gebeurtenis in de Afghaanse cultuur, die vaak gevolgd of zelfs nog voorafgegaan wordt door eremoord. Het is dan ook erg opvallend dat u meerdere ouderlingen uit uw dorp zover kreeg om deel te nemen aan uw huwelijk en er hun zegen aan te geven. Ook na herhaaldelijke en uitgebreide vragen hieromtrent, kan u op geen enkele manier aangeven waarom de ouderlingen akkoord gingen met dit huwelijk (CGVS 2 p. 8). U weet uw verklaringen over hun deelname aan uw huwelijk en dus van het effectieve plaatsvinden van uw huwelijk niet aannemelijk te maken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder."

Verzoeker stelt dat hij zeer duidelijk vertelde over hoe het huwelijk nodig was, gezien S. bij hem thuis was terechtgekomen en hij en zijn ouders de morele verplichting hadden om haar te beschermen. Hiermee herhaalt hij louter de verklaringen die hij reeds tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, zonder evenwel de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij aanvoert dat men zich kan inbeelden dat de zwakke, oude vader enig charisma en invloed had bij de ouderlingen van het dorp gezien zijn leeftijd en conditie en de ouderlingen van het dorp wellicht liever de partij trouw aan het dorp bijstonden in tegenstelling tot het gezin dat bij de taliban hoorde. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader smeekten om het huwelijk goed te keuren, maar dat hij niet wist aan te geven waarom de ouderlingen uiteindelijk akkoord gingen met het huwelijk (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 8). Zeker nu verzoeker zelf aangaf dat het een "*schandalig*" evenement was (*ibid.*) en de familie van S. rijk (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 20) en heel gevaarlijk was en het hele dorp bang was voor hen omdat ze voor de taliban werkten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 9), is het niet aannemelijk dat de ouderlingen deelnamen aan het huwelijk. Verzoeker betoogt dat het CGVS hierover geen analyse voert, maar oppervlakkig blijft in haar bevindingen

en citeert ter staving hiervan uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt genoegzaam dat de *protection officer* bij het CGVS gedurende het tweede persoonlijk onderhoud verder is ingegaan op zijn verklaringen over de goedkeuring van het huwelijk door de ouderlingen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 8). In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal enkele verklaringen uit de context lijkt te plukken, zonder rekening te houden met de culturele en traditionele achtergrond van het dossier, stelt de Raad vast dat hij dit summiere betoog niet *in concreto* toelicht, zodat hij hiermee de bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en draagkrachtig zijn, niet weerlegt of ontkracht.

Waar verzoeker stelt dat de bron van de commissaris-generaal omtrent het feit dat de toestemming van de rechtbank nodig is voor een huwelijk zonder akkoord van beide gezinnen weinig relevant is nu er absoluut geen uitsluitstel bestaat over de effectiviteit van deze regel in dorpen waar de traditie en de cultuur en bijgevolg de lokale gebruiken nog steeds de bovenhand hebben, weerlegt of ontkracht hij nog niet het gegeven dat hij zelf verklaarde dat het huwelijk tussen hem en S. een schandelijk evenement was, waardoor het weinig aannemelijk is dat de ouderlingen het zouden goedkeuren. Bovendien laat verzoeker na om zelf naar enige bron te verwijzen waaruit kan blijken dat er dorpen zijn waar de lokale gebruiken nog steeds de bovenhand hebben en dat er dan ook absoluut geen uitsluitstel bestaat over de effectiviteit van deze regel in dergelijke dorpen.

De Raad stelt bijgevolg in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn verklaringen over de deelname van de ouderen aan zijn huwelijk en dus van het effectieve plaatsvinden van zijn huwelijk niet aannemelijk maakt.

Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker ook zijn verklaringen over zijn achtervolgers in Istanbul niet aannemelijk maakt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“U verklaart dat de familie van S. (...) huurmoordenaars achter u aan stuurde in Istanbul (CGVS 1 p. 25). U verklaart dat deze mannen in de buurt van uw werkplaats rondliepen met uw persoonlijke foto's om deze te laten zien aan uw collega's (CGVS 2 p. 11). U kan echter niet verklaren hoe zij deze foto's bekwamen en ook niet hoe ze wisten waar u werkte, want dat vertelde u enkel aan uw ouders (CGVS 2 p. 11). U verklaart dat uw moeder dit misschien rondvertelde, maar het is weinig geloofwaardig dat uw ouders u zouden wegsturen voor uw eigen veiligheid, om vervolgens aan anderen mee te delen waar u zich bevond. Na confrontatie geeft u aan dat ze misschien tegen iemand vertelde dat ze u naar Turkije hadden gestuurd en dat die het doorvertelde (CGVS 2 p. 11). Zelfs als het CGVS dat zou aanvaarden – quod non – zou de kennis dat u zich in Turkije bevond, een land met tientallen miljoenen inwoners, er nog niet direct toe leiden dat ze u konden vinden in de fabriek waar u werkte. U weet bijgevolg uw verklaringen over uw achtervolgers in Istanbul niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.”*

Door louter te stellen dat het *“probabel”* is dat er werd geweten waar hij werkte en zo met een foto in de omgeving werd rondgegaan en dat het gezin van S. van een voldoende financieel niveau was om de nodige middelen in te schakelen, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker slaagt er met deze argumentatie niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat hij niet kan verklaren hoe deze achtervolgers zijn foto's bekwamen, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad acht het, in navolging van de commissaris-generaal, verder evenmin aannemelijk dat de kennis dat verzoeker zich in Turkije bevond – indien al wordt aangenomen dat zijn moeder tegen een andere persoon vertelde dat ze hem naar Turkije hadden gestuurd (wat weinig aannemelijk is) – ertoe zou leiden dat de achtervolgers hem zouden vinden in de fabriek waar hij werkte. Zelfs als de familie van S. welstellend is, wat overigens een loutere bewering is, dan nog acht de Raad dit weinig aannemelijk. Turkije is immers een land met tientallen miljoenen inwoners. Hoe dan ook wijst de Raad er opnieuw op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS 1 p. 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet

in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Het gegeven dat verzoeker naliert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, met name Italië en Frankrijk, vormt inderdaad een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient wanneer hij daartoe de kans heeft. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat België zijn eindbestemming was, kan deze appreciatie niet ombuigen. Zeker nu verzoeker verklaarde dat de familie van S. huurmoordenaars achter hem aanstuurde in Istanbul en hij hierdoor een onveilig gevoel kreeg (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 25), mocht van hem verwacht worden dat hij bescherming zou aanvragen in de landen waarlangs hij passeerde, met name Italië en Frankrijk.

Wat betreft de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en de opmerkingen van verzoekers advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gesteld:

“De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De kopies van de taskara’s die u neerlegt zijn in de eerste plaats slechts kopieën, dewelke sowieso weinig bewijswaarde hebben gezien ze onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien zijn het slechts beperkte kopieën, die namelijk enkel de voorzijde van deze identiteitsdocumenten tonen. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van deze documenten. Ten tweede werpen deze taskara’s hoe dan ook geen ander licht op deze beslissing, aangezien uw identiteit of die van uw familieleden hier niet bestreden wordt. Ook het feit dat u gewond raakte aan uw been en daardoor een beenprothese moet dragen wordt niet betwist in deze beslissing, waardoor ook de foto van uw wonde die u neerlegt niet pertinent is voor deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij een kwetsbaar profiel heeft. In dit verband wijst hij er vooreerst op dat hij een gebrek aan scholing ervaart. Hij meent dat men meteen merkt dat hij er niet in slaagt om betreffende sommige evenementen precies te zijn in de data en over zijn leeftijd, alsook die van familieleden, wat aantoont hoe het belang van tijd, data en leeftijd gerelativeerd wordt in de Afghaanse cultuur. Hij stelt dat het doorheen zijn verklaringen duidelijk wordt hoe het situeren in de tijd niet centraal staat in de Afghaanse mentaliteit of tenminste geen deel uitmaakt van zijn educatieniveau, nu hij geen idee heeft van de “*precieze maand*” en zelfs de andere maanden van de Afghaanse kalender. Hij meent dat zijn profiel van ongeschoolde jongen die op zeer jonge leeftijd zijn land verliet zonder familielid en in België belandde zonder referentiepersoon het gebrek aan situering in de tijd verantwoordt en een zekere kwetsbaarheid vertoont waardoor de vereisten van het CGVS-verhoor dienden te worden aangepast en de bestreden beslissing hieruit geen argument kan trekken. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nergens in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij gebeurtenissen niet precies in de tijd kon plaatsen of dat hij bepaalde leeftijden niet juist kon inschatten. Verder blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds dat verzoeker meestal in staat bleek om te antwoorden op de vragen en gebeurtenissen in de tijd wist te plaatsen (bijvoorbeeld: adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 20, 21 en 24, en notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 10). Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker samen met zijn broer uit Afghanistan is vertrokken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021,

p. 9) en dat hij achttien of negentien jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Dat hij op zeer jonge leeftijd zijn land verliet zonder familielid, betreft dan ook een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en daarom niet kan worden gevolgd.

Waar verzoeker nog stelt dat hij bovendien een beenprothese heeft die duidelijk een weerslag heeft op zijn algemeen fut en zijn "*psychologie*", nu de zorgen lange tijd ondermaats waren, er zelfs in België tijd nodig was om zijn exacte noden tegemoet te komen en hij maandenlang moeite heeft gehad met stappen, wijst de Raad vooreerst op de motieven van de bestreden beslissing dat het CGVS van oordeel is dat er in zijn hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, gezien hij een beenprothese draagt, maar dat hij echter kenbaar maakte dat dit het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure niet kan bemoeilijken (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'vragenlijst bijzondere procedurele noden'). Verzoeker betwist dit niet. De Raad stelt verder vast dat toen verzoeker aangaf dat hij last had van zijn been, er door de *protection officer* werd uitgelegd dat hij het steeds mag zeggen als er een probleem is of wanneer hij een pauze wil of wat water wil drinken, waarop verzoeker antwoordde dat hij geen pauze wou, maar wel toelating wou om zijn been los te maken, waarvoor hij meteen toestemming kreeg (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 2). Verzoeker laat overigens na te concretiseren op welk vlak zijn beenprothese een impact zou hebben gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat er rekening dient te worden gehouden met zijn verklaringen dat zijn familie hem aan een nieuw huwelijk heeft "*onderworpen*" ten gevolge van de dood van zijn vorige vrouw, in de zin dat hij op die manier wordt ondergeschikt aan een gedwongen huwelijk dat plaatsvindt zonder zijn toestemming en zelfs in zijn afwezigheid. Hij acht dit een vorm van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet die niet in rekening werd gebracht in de analyse van het dossier en zijn situatie, hoewel het "*onbetwist blijft door verwerende partij*". De Raad merkt echter op dat verzoeker meermaals de kans werd geboden om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten, maar noch in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens zijn gehoren bij het CGVS op enig ogenblik heeft aangegeven dat hij tegen dit huwelijk met M. zou willen ingaan en dat hij er niet akkoord mee is. Tijdens het gehoor bij de DVZ werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wat hij vreest bij zijn terugkeer in zijn land van herkomst, wat hij denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren, of hij naast zijn aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met medeburgers of problemen heeft van algemene aard, en werd hem op het einde gevraagd of hij nog iets toe te voegen had. Verzoeker heeft zijn (beweerde) nieuwe huwelijk met M. echter geenszins aangehaald wanneer hem deze vragen werden gesteld (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst). Tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS kreeg hij opnieuw meermaals de mogelijkheid om melding te maken van zijn beweerde gedwongen huwelijk. Aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd hoe het gehoor op de DVZ verlopen was en of hij opmerkingen had bij dat gehoor. Verzoeker maakte ook hier geen melding van het gedwongen huwelijk met M. (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 3). Gedurende het eerste persoonlijk onderhoud gaf verzoeker weliswaar aan dat hij door zijn ouders aan M. werd beloofd en dat zijn ouders een ceremonie hebben gehouden zonder dat hij daarbij aanwezig was (*ibid.*, p. 10-11), doch uit deze verklaringen kan niet blijken dat het om een gedwongen huwelijk gaat, laat staan dat hij hierdoor een vrees voor vervolging heeft. Ondanks het gegeven dat er door de *protection officer* werd doorgevraagd over het huwelijk, gaf verzoeker nergens aan dat dit tegen zijn toestemming zou gebeuren (*ibid.*). Ook wanneer verzoeker werd gevraagd om in zijn eigen woorden uit te leggen waarom hij bescherming zoekt in België, maakte hij geen melding van het huwelijk met M. (*ibid.*, p. 14-15). Verzoeker werd op het einde van de twee persoonlijke onderhouds tevens de vraag gesteld of hij nog iets toe te voegen had en of hij alle redenen voor zijn aanvraag had kunnen geven. Ook hier heeft hij er geenszins melding van gemaakt (*ibid.*, p. 25-26, en notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 13). Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd hem nochtans duidelijk uitgelegd dat er van hem verwacht wordt dat hij eerlijk en volledig vertelt waarom hij bescherming zoekt in België (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 2). De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Het is niet ernstig dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift voor het eerst opwerpt dat het werkelijk zou gaan om een gedwongen huwelijk waaraan hij "*ondergeschikt*" wordt. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker geen stukken bijbrengt die (het gedwongen karakter van) zijn huwelijk met M. zouden kunnen staven.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op een vertaalprobleem dat gedurende het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben plaatsgevonden en stelt dat hij ook na de verhoren liet weten dat er enige moeilijkheden waren met de tolk. Hij betoogt dat deze moeilijkheden waarschijnlijk te wijten zijn aan zijn analfabetisme en zijn afkomst “*dat eventueel een specifiek dialect met zich meeneemt*”. Verzoeker stelt dat dit “*vertalingsprobleem*” niet verder werd behandeld hoewel hij zich afvraagt of er ook geen andere termen verkeerd verstaan werden en zijn rechten zo niet werden geschonden. De Raad wijst er vooreerst op dat – tot bewijs van het tegendeel – het vermoeden bestaat dat wat in de notities van een persoonlijk onderhoud opgenomen wordt, overeenstemt met wat de verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Uit het administratief dossier blijkt dat er gedurende het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad een misverstand was bij de vertaling van de woorden “*kinderen*” en “*vrouw*”, doch dat deze verwisseling van woorden meteen werd uitgeklaard (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 10). Verder beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift louter tot het uiten van algemene beweringen en veronderstellingen, zonder *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin brengt hij, buiten de verwijzing naar het hierboven beschreven misverstand, concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken voorts niet uit het administratief dossier. Waar de *protection officer* gedurende het tweede persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat verzoeker best even stopt met praten wanneer de tolk begint te praten, omdat het anders verwarrend wordt (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 4), blijkt verder dat de gehoren op normale wijze zijn geschied. Aan verzoeker werd tijdens de gehoren bij het CGVS meermaals gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden. Verzoeker gaf telkens aan de tolk te begrijpen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 2 en 25, en notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022, p. 2 en 13) en verzoeker en zijn advocaat maakten gedurende de gehoren geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Evenmin formuleerden zij enige opmerking in die zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (*ibid.*, p. 26; *ibid.*, p. 13-14). Na de gehoren kreeg verzoeker tevens de kans om via zijn advocaat opmerkingen te formuleren bij de notities van de persoonlijke onderhouden, waarvan hij gebruik maakte. Na lezing van deze opmerkingen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’) kan ook hieruit niet worden afgeleid dat er gedurende de verhoren sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen die een invloed hebben gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing. Dat zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan waardoor de rechten van verzoeker geschonden zouden zijn, kan dan ook niet worden aangenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie opgenomen in het administratief dossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de familieleden van zijn overleden vrouw, die banden zouden hebben met de taliban en hem zouden willen doden omdat hij met haar trouwde.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre daaruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdiens' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiens' overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens' identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens' of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens') identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdiens' of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de Taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende

interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron

beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille

van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen haalt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij “*het land*” heeft verlaten in 2013 en sindsdien in Turkije en België verblijft, wat hem negen jaren de tijd gaf om zich aan te passen aan de westerse wereld met diens manier van leven en mentaliteit. Hij betoogt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl en zich op een westerse manier kleedt en gedraagt. Hij stelt veel Belgische vrienden te hebben en perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, waardoor het voor hem ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan “*aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving*”. Na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en zich psychologisch en fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, vreest verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan voor discriminatie en persoonlijke vervolging. Hij geeft ook aan op een westerse manier te denken.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker ongeveer acht jaren in Turkije heeft verbleven en bijna twee jaren in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat hij zich psychologisch en fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld nu hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, veel Belgische vrienden heeft, perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en op een westerse manier denkt, doch laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Tevens blijkt na lezing van het administratief dossier dat verzoeker ook nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 19 november 2021, p. 4 en 11). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de familieleden van zijn overleden vrouw die banden zouden hebben met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de taliban in Afghanistan de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit

algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 235 658 van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de familieleden van zijn overleden vrouw die hem zouden willen doden omdat hij met haar trouwde niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest "*M'Bodj*" stelde het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming

werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de

sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geveiseerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan

bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011 en dat de elementen waarop het EHRM zijn vaststellingen in het arrest "*Sufi en Elmi*" heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen

beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘*riots*’, ‘*protests*’ en ‘*strategic developments*’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kabul kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 22 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee op *Twitter* gemelde *clashes* tussen de taliban en het NRF en een eveneens op *Twitter* vermeld intern dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie andere gewond raakten (*battles*), drie incidenten gericht tegen voormalig ANDSF-personeel, twee incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, drie incidenten tegen journalisten, een geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, twee incidenten tijdens huiszoekingen door de taliban, vier incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekend (gemaakt) werd, twee arrestaties van hulpverleners, een incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct-hoofd van de *Independent Electoral Complaints Commission (violence against civilians)*.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons (IDP’s)* die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kabul. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Voor zover verzoeker aanvoert dat alle internationale websites reizen naar Afghanistan afraden omwille van de sterk volatiele veiligheidssituatie en de hoge kans op een terroristische aanval, merkt de Raad op dat de geciteerde reisadviezen bestemd zijn voor reislustige Belgen en Fransen en niet te beschouwen zijn als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar ze niet slaan op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben en bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN